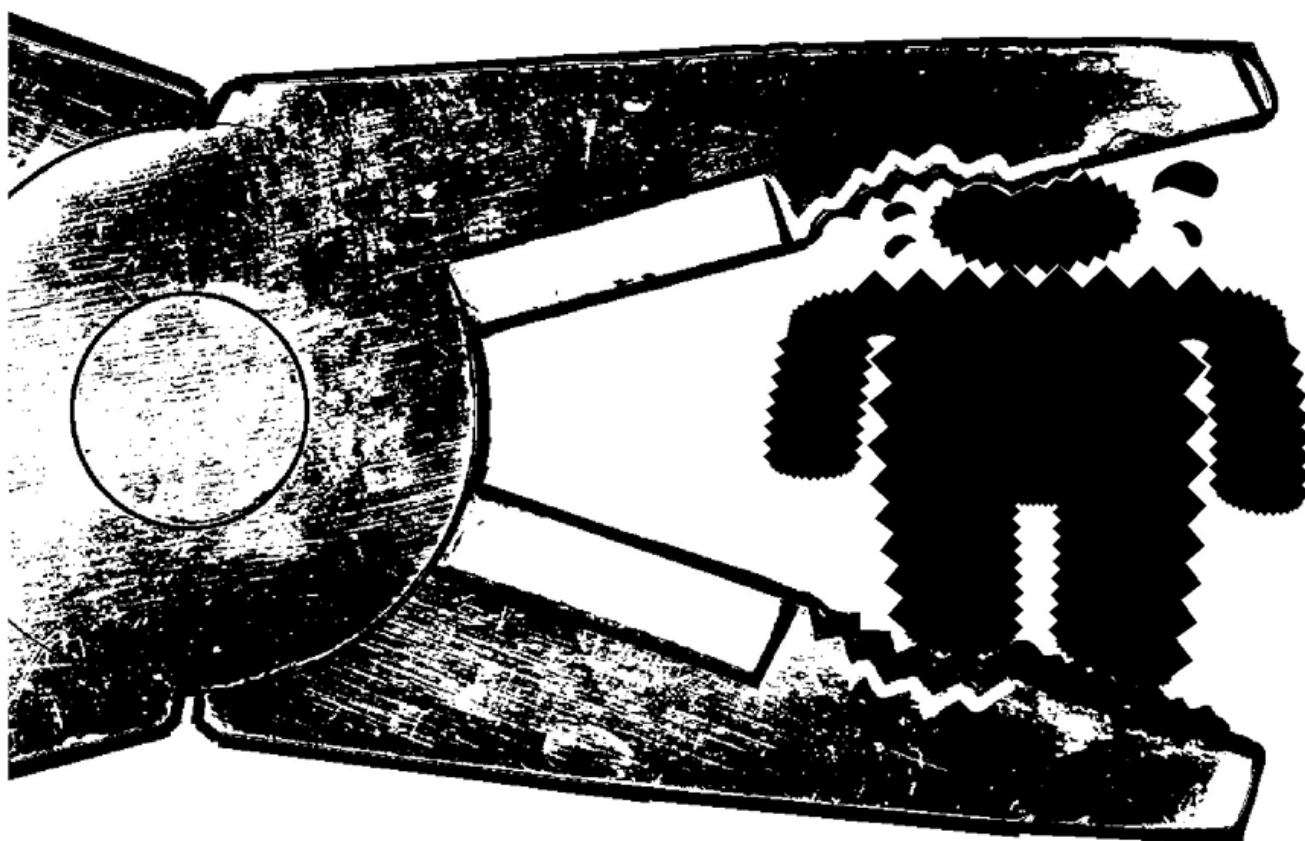


# Majoria del PP



## +repressió +retalls

### Sumari nº 13

Situació política: mesures econòmiques i pressupostos, onada repressiva amb centre a Euskadi

pàg 3 i de 7 a 10

Feixisme: Ni a Sants ni en lloc

pàg 4

Immigració: Barcelona, Almería, Girona

pàg 5-6

Sindical: Telemàrketig, bombers...

pàg 11-13

Joventut: Praga 2000, judicis...

pàg 14 i 16

Internacional: la nova Intifada

pàg. 15 i 16

#### Suplements:

**Correo internacional 83**

**Esborrany de proposta de reorganització**

**"No pasaran!"** (a partir del 20/10)

## L'agenda octubre

- Dimarts 10: Concentració per Palestina. Barcelona: a Pça. St. Jaume. Madrid: a la Glorieta d'Atocha.
- Dimarts 10: a Pça Palau, BCN, mani en contra de l'autorització d'actes feixistes.
- Dimarts 10: Vaga general del comerç: contra l'aplicació d'horaris comercials.
- Dimecres 11: autoencarcelaments en defensa dels detinguts a Praga. Setmanes següents: actes contra la repressió i de desobediència civil.
- 11 i 12: actes de la Plataforma cívica "Per un 12 d'octubre en llibertat". Pça. Joan Peiró-BCN
- Dijous 12: mani des de Pça. J. Peiró a Pça. Palau.
- Dimarts 17: Marxa de les dones. Pta. del Sol-Madrid.
- Continuen les movilitzacions de suport als immigrants que romandren a Pça. Catalunya i al parc de l'Espanya industrial de BCN.

## TAULÓ D'ANNUNCI

**Fora fatxes !!  
Fora el govern  
que els promou!!**



### De Trotski

"En realitat, la tasca de la burgesia consisteix en liquidar als sindicats com organitzacions de la lluita de classes i substituir-los per la burocràcia com organisme de la dominació dels obrers per l'estat feixista."

...re els sindicats"



Em va agradar molt una pel·lícula francesa d'un director nou -Laurent Castell- S'anomena "Recursos humans"... sobre els plans de reestructuració a les empreses. Va buscar els actors en les oficines de treball, entre obrers aturats. Va dir L.C: El títol es una reacció al cinisme de l'expressió. La humà es dirigeix de la mateixa manera que les mercaderies o els capitals...



### El racó de les pintades

**FRUTOS, ALMUNTA,  
BUSCAD CURRO EN LAS ETT'S  
QUE TANTO OS GUSTAN**

### La lletra

Jove rebel -diu el judge-  
No puc tolerar la teva manera de ser.  
Entre reixes et pudriràs.  
Tindràs temp de canviar.

"La furia" The Clash

SECCIÓ DE CARTES  
Portbou, 22/09/00

## La nova economia i la vella explotació

Ara, que ens trobem a les portes del segle XXI, amb l'eclosió/explosió de les noves tecnologies i l'exaltació mediàticocofeista de l'anomenada societat de la informació, tots hauriem de tocar més de peus a terra (sobretot els nostres governants) i d'entrada fer saber i després denunciar, les pràctiques esclavistes i intimidatòries que fa servir la tan perfeccionista i pretensiosa nova economia contra els seus assalariats i autònoms

És intolerable que la gran majoria dels treballadors del sector de telemàrqueting pateixin unes condicions laborals terciaristes i més properes del segle XIX que no pas del segle XXI. És escandalós que, en una societat anomenada democràtica, es violin dia rera dia els drets socials més elementals. Resulta paradoxal en les nostres teòriques, democràcies avançades que precisament els sectors que cada dia s'omplen la boca de paraules màgiques i pseude-modernitzadores, argumentant que gràcies a ells, la societat està canviant i "progressant", siguin els qui exigeixin a llurs treballadors, disponibilitat absoluta al servei de l'arbitrarietat més absoluta de les empreses, horaris africans (de les set del matí a les dotze de la nit) o clàusules d'extinció de contractes intimidatòries.

El que està succeint aquí, és que aquest corc que ho podreix tot, anomenat neoliberalisme mundialitzador, ha introduït - com un virus informàtic - en el "disc dur" de la nova economia. Els resultats, com podem observar, són adversos per la majoria de la població. Cal reconèixer que tenim la novíssima economia, virtual (de la qual s'aprofiten els quatre gàngsters de sempre) i la vella explotació social de sempre. En definitiva: hem millorat i evolucionat molt poc.

Josep Maria Loste

**E**n aquest editorial i les pàgines centrals volem abordar les característiques de la situació política del curs que tot just acaba de començar. Si hi ha dues frases per definir el pla del Govern per aquest període aquestes són una **nova ofensiva desreguladora** del mercat laboral i les prestacions socials i un **avanç en la repressió**, en primer lloc contra **Euskadi** i les altres nacions, extensible contra els **moviments de joves** de tot l'Estat, i també l'augment de la repressió contra els **immigrants**.

En l'aspecte econòmic, el consum intern com a motor del recent creixement econòmic s'esgota, i el comerç exterior no sembla que pugui prendre el relleu per mantenir el creixement, doncs s'acumulen noves dades rècord negatives en la balança comercial, que mesura la relació entre l'economia espanyola i les altres. D'altra banda la inflació, és a dir l'encariment dels preus, s'ha disparat degut als alts beneficis patronals. Aquest període de creixement econòmic no ha servit per consolidar els llocs de treball, al contrari, s'han facilitat tots els mecanismes de precarització i acomiadament, avui els llocs de treball són més vulnerables a una crisi. La patronal ja s'ha dirigit al PP perquè utilitzi la majoria absoluta per donar una nova volta a la desregulació laboral (abaratiment de l'acomiadament i sous), noves privatitzacions i nous retalls de les prestacions socials (pensions, equilibri pressupostari). Els Pressupostos són la primera batalla. Caldrà exigir que es trenqui la desmobilització que han imposat les direccions de CCOO i UGT.

També els petits productors pateixen aquesta polarització econòmica i mentre veuen els beneficis astronòmics de les multinacionals minven els seus ingressos per l'augment de costos, ara dels carburants. Pagesos, pescadors, ramaders, transportistes, taxistes, conductors d'ambulàncies... van iniciar fortes mobilitzacions de protesta. El govern -com sempre- va optar per cedir a la gran patronal en contra dels interessos dels petits i mitjans, i per descomptat, dels treballadors.

Va creixent, però, un ampli sentiment anticapitalista i contra l'anomenada globalització. Desenes de joves a Praga, milers a les capitals de l'Estat espanyol han sortit al carrer per denunciar la responsabilitat del FMI i el BM en la misèria i la repressió que s'extenen pel món. La propera cita és a Barcelona l'estiu del proper any, però caldrà abans respondre la cimera de la UE a Niça al desembre.

És la **repressió, a Euskadi** en particular, la gran prioritat del Govern. El PP -amb la complicitat subordinada del PSOE- continua la seva ofensiva política i repressiva. Mai en tota l'etapa monàrquica actual les forces que representen el règim, especialment el PP, no havien preparat mobilitzacions de masses com la que van impulsar a San Sebastià el passat 23 de setembre. Mai com ara el PP somia amb el Govern autonòmic. Aquesta ofensiva política ve acompanyada d'una de repressiva amb un nou paquet de mesures que acaba d'aprovar el Consell de Ministres, malgrat l'informe contrari que va emetre el Consell General del Poder Judicial. Aquesta ofensiva centralista del règim seria impossible sense la complicitat directa del PSOE i UGT, i la indirecta de IU i CCOO, que justifiquen a tot l'Estat la política repressiva del govern central. Però tampoc no seria possible sense les accions d'ETA, nefastes per a la lluita pels drets dels pobles i una ajuda extraordinària per al Govern central.

Les noves mesures repressives també tenen un altre objectiu: la creixent capacitat de mobilització de sectors de joventut a tot l'Estat, ells també seran acusats amb les noves mesures "antiterroristes". Caldrà impulsar el front més unitari possible contra la creixent repressió.

El segon front repressiu del govern se situa en la **contrareforma de la Llei d'Extrangeria** i els plans policials que està impulsant per fer molt més difícil l'accés d'immigrants. La repressió del Govern que expulsa a la marginació i la sobreexplotació a milers d'immigrants, és d'una banda el coixí amb el qual s'extén el feixisme-racisme, de l'altra la garantia per al patró d'una sobreexplotació assegurada i una mà d'obra més barata. Però la llavor d'El Ejido s'ha estès aquest estiu a Lleida i d'altres indrets. La defensa de l'immigrant com a treballador i la defensa de la unitat de la classe obrera és determinant per afrontar l'ofensiva del Govern.

*Si hi ha dues frases per definir el pla del Govern per aquest període aquestes són una **nova ofensiva desreguladora** del mercat laboral i les prestacions socials i un **avanç en la repressió**, en primer lloc contra **Euskadi** i les altres nacions, extensible contra els **moviments de joves** de tot l'Estat, i també l'augment de la repressió contra els **immigrants**.*

Barcelona

# Aturem el feixisme Ni a Sants ni enlloc

El feixisme creix i es reorganitza arreu d'Europa: França, Suïssa, Àustria, Alemanya, Dinamarca, Noruega, Bèlgica o Itàlia, viuen el ressorgiment d'una ultradreta que ha deixat de representar petits nuclis marginals i actualment arrossega milers persones. L'estat espanyol segueix el mateix procés amb un cert retard, perquè l'extrema dreta encara té cabuda dins el PP, i alhora perquè el record més immediat del franquisme dificulta que el feixisme espanyol esdevingui un moviment de masses. Però també hem viscut entre nosaltres un fort rebrot d'agressions feixistes en els darrers anys, contra immigrants, indigents, sindicalistes, centres socials okupats o associacions veïnals.

Però el feixisme no només és el fill de l'alta burgesia o el jove pelat d'una barriada marginal, amb les seves banderes espanyoles i l'odi als immigrants i als "separatistes". Darrera les organitzacions feixistes hi trobarem connexions amb l'aparell de l'estat i el finançament de sectors de capital empresarial. El capitalisme crea misèria i marginació, polaritza la societat, i des del poder avui s'utilitza el feixisme i racisme, per desviar les tensions socials i arrossegar sectors de classes mitjanes i treballadores desesperades, que ja no creuen en la "democràcia" i les institucions. Demà aquest mateix feixisme serà la força de xoc per imposar l'ordre capitalista contra moviments revolucionaris, com ho va ser en els anys 30. El feixisme no és doncs un moviment autònom de sectors descontents que rebutjen la democràcia, sinó que darrera les bandes de caps rapats, darrera els grups ultres dels equips de futbol, hi ha un estat que els encobreix, un Govern que amb les seves lleis el promociona i ... molts diners. És per això que l'únic horitzó conseqüent per posar fi al feixisme és la lluita anticapitalista i contra l'Estat.

Amb la prohibició de l'acte antifeixista del 12 d'octubre, recolzat per més de 120 entitats, a la Plaça dels Països Catalans i la legalització de la concentració feixista a Montjuich, la Delegació del Govern vol posar un igual entre uns i altres, com si el Govern es posés per damunt d'aquests "enfrentaments entre violents". Però res més lluny de la realitat, al llarg de 17 anys han donat suport any rera any els feixistes, reprimint brutalment les manifestacions antifeixistes que protestaven. 14 companys foren empresonats l'any passat i esperen judici, i tres companys més s'enfronten a una sentència d'un any i mig de presó. Això mentre que els actes feixistes, fins i tot assassinats com el del jove de Santa Coloma, resten gairebé impunes. És per això que no es pot confiar en els aparells policials, polítics o judicials de l'estat per fer front al feixisme.

L'única alternativa real passa per tres camins: la **mobilització unitària i massiva, l'autodefensa i la**

**denúncia als governs** i les seves polítiques que alimenten al feixisme.

Cal potenciar la mobilització massiva i unitària contra el feixisme en ascens, que impliqui els joves i els treballadors, autòctons o immigrants. La lluita els darrers dos anys va prioritzar l'acció directa sobre aquesta unitat, de manera que l'antifeixisme s'autoaïllava i s'afeblia. Tot i això, s'ha de reconèixer que aquella va ser la única resposta a la celebració de l'acte feixista, i que el moviment actual n'és el resultat. També cal dir que van caldrà les detencions de l'any passat perquè moltes organitzacions es decidissin a implicar-se activament en l'antifeixisme. Sigui com sigui, enguany, la unitat ha reforçat el moviment i només així s'ha aconseguit que la Plaça dels Països Catalans no sigui, per primera vegada en 17 anys, l'escenari de la concentració feixista, que quedara arraconada a Montjuich.

Al costat de la mobilització cal organitzar, davant les agressions feixistes, mecanismes de seguretat propis, des de les plataformes, on participi tothom: assemblees, veïns, partits, centres socials, organitzacions de barri i col·lectius d'immigrants i associacions de tot tipus.

Finalment, la lluita contra el feixisme ha de confrontar les polítiques que des del poder donen cobertura al feixisme, criminalitzant immigrants, la lluita pels drets nacionals dels pobles, i les organitzacions que qüestionem l'ordre establert. Aquest és l'espai que necessita el feixisme per créixer, alimentat pel racisme de la Llei d'Estrangeria, per la xenofòbia imposada contra els bascos i catalans, per la criminalització dels moviments socials i les organitzacions d'esquerra, establerta al Codi Penal i la Llei del Menor. Cal lluitar contra aquestes polítiques que, des de la "democràcia", fomenten el creixement del feixisme.

**Absolució dels antifeixistes  
condemnats o pendents de judici.  
Contra el feixisme: unitat, mobilització  
i autodefensa!  
Contra el govern del PP que fomenta el  
feixisme!  
Fora la Llei d'Estrangeria. Aturem la  
nova ofensiva repressiva!**

12 d'octubre de 2000



Barcelona

# Vergonya sense fronteres

El passat dia 25 de setembre ens vam reunir a La Casa de la Solidaritat diverses organitzacions a fi de discutir la situació dels immigrants subsaharians que estan assentats a la plaça de Catalunya de Barcelona des de fa més de quatre mesos, sense que l'Administració, malgrat els diversos requeriments per part dels afectats, els hagi donat cap resposta. Allí mateix es denunciava la presència d'un altre grup de persones d'origen búlgar que viuen i dormen a cel ras al Parc de l'Espanya Industrial.

Posteriorment es va celebrar una nova reunió, a la qual van assistir representacions dels grups afectats. La situació d'ambdós grups és semblant. No tenen cap sostre que no sigui el carrer, mengen i es netegen com poden. No tenen feina ni permís de residència. En el cas dels immigrants de la plaça de Catalunya, la situació legal és encara més greu. La majoria venen de països en guerra dels quals van sortir fugint. Van arribar a Canàries i des d'allà van ser traslladats a Barcelona -per les mateixes autoritats públiques- on van quedar abandonats a la seva sort. Tot fa pensar que haurien d'obtenir l'estatut de "refugiats polítics" i d'aquí es dedueix que haurien de beneficiar-se d'ajudes públiques per al seu allotjament i subsistència bàsica, però les Administracions no estan donant cap solució al problema.

La Generalitat diu no tenir competències per regularitzar la seva situació, l'Ajuntament afirma no poder facilitar els serveis propis de l'atenció bàsica (vivenda, aliments) perquè això atrauria nous immigrants, essent la seva màxima preocupació la imatge de la ciutat i l'ocupació de l'espai urbà. El Govern Civil, senzillament, "no contesta". Entre tots es passen la pilota i aquestes persones, mentrestant, segueixen vivint en condicions infrahumanes.

Després de les reunions citades, i d'acord amb els afectats, s'ha decidit iniciar una campanya de denúncies per tal de demanar que els sindicats s'impliquin i que exigeixin, junt amb els afectats i les organitzacions que els recolzen, una solució al problema a les administracions competents.

Solució que hauria de basar-se en l'oferta de treball per a tots els afectats, el reconeixement del dret d'asil a qui correspongui (immigrants subsaharians) i permís de residència als immigrants que, des de fa quatre mesos, estan dormint a cel ras a plaça de Catalunya i al Parc de l'Espanya Industrial.

Durant segles els "països desenvolupats" han expoliat sense escrúpols la riquesa d'altres pobles i ara que la necessitat de subsistència d'aquests els obliga a exportar el factor humà, governs i administracions discuteixen quants d'aquests elements es necessiten per seguir mantenint el seu nivell de desenvolupament i acumulació de riquesa. Esta de més dir que per a ells, "la majoria sobra"



El problema és greu i l'arribada de l'hivern farà que s'agreugi encara més. No podem permetre que aquestes persones segueixin dormint al carrer, que se'ls continui considerant il·legals i que no puguin accedir a un lloc de treball que els permeti disposar d'unes mínimes, i dignes, condicions de vida.

*Maribel Pulido*

---

## Immigrants d'El Ejido

# Assignatura pendent: la regularització

Els immigrants d'El Ejido tornen a tancar-se per exigir l'assignatura pendent: la regularització. La protesta començà el dia 17 de setembre amb una concentració davant de la subdelegació del govern, on van estar dos dies i, en no rebre resposta, el dia 19 de setembre decideixen començar la tancada a l'església San Juan d'Almeria. Membres del Consell de Treballados Immigrants a Almeria intervenen en la tancada recolzant i organitzant aquesta mesura de protesta, mobilitzant altres col·lectius, com la Coordinadora d'Associacions Subsaharianes. Als tres dies de la primera tancada, la Coordinadora decideix començar-ne una altra a la seu dels sindicats a Roquetas, ocupant només el passadís i l'escala, al negar-se CCOO al tancament i no deixar el seu local pels tancats. S'ha de constatar que ni CCOO ni UGT recolzaven la protesta dels treballadors immigrants. Com sempre, els immigrants protesten, i CCOO, UGT, Almeria Acoge i Mujeres Progresistas manipulen i negocien per l'esquena després d'una setmana

de tancada. Representants dels immigrants tancats comencen a negociar amb les autoritats, i l'Administració proposa dues mesures per resoldre el problema: 1. estan disposats a revisar tots els expedients denegats, tenint en compte que els tancats tenien les sol·licituds denegades; 2. pels que queden fora del procés, primer cal esperar que es tanqui el procés de regularització que encara està obert i després el govern adoptarà mesures oportunes per tots els qui n'han quedat fora. Aquestes propostes de l'Administració han provocat la desconvocatòria de les dues tancades: com sempre hi ha una política de tancar els forats per treure's el problema de sobre, i compromisos falsos que després no s'acompleixen. On són els compromisos del 12 de febrer? On els del 23 d'abril?, on són ....

*Consell de Treballadors Immigrants d'Almeria.*

## Col·lectiu magrebí de Sant Pere Pescador (Girona)

# Aclariment de la mort de Mohamed El Azizi!!

**Prop de tres-cents manifestants vam recórrer el dia 24 de setembre els carrers de Sant Pere Pescador per demanar l'aclariment de la mort de Mohamed El Azizi.**

Mohamed El Azizi era un immigrant magribí, lluitador i estimat pels seus companys, que treballava des de fa 14 anys com a temporer. El Azizi va desaparèixer

el 8 de setembre i, una setmana més tard, es va trobar el seu cos a un rec de la platja de l'Amfora, a dos quilòmetres de Sant Pere. Els primers resultats de l'autòpsia realitzada pel forense no indiquen cap signe de violència: la família i el seu advocat han fet una demanda, i els companys de Mohamed han iniciat accions contra aquests resultats.

La manifestació del 24 va ser convocada per l'Assemblea que es va constituir després que els companys de Mohamed, una setmana abans, es declarassin en vaga. L'Assemblea la constitueixen els companys de Mohamed de Sant Pere, l'Associació de Magribins Empordanesos Figueres 17 de març (AMEF), la CNT, Lluita Internacionalista, la Coordinadora d'ONG de les comarques gironines, la Plataforma Antifeixista, la Coordinadora d'ONG i Entitats d'Alt Empordà... i amb el suport de Portes Obertes de CGT i de la COJIC (Comissió de Joves Immigrants de Catalunya). El manifest repartit i signat per 40 organitzacions polítiques, sindicals i socials de les comarques gironines, de Barcelona, de Madrid i d'El Ejido exigeix la investigació immediata de les causes de la seva mort i una autòpsia independent.

Darrera la pancarta que encapçalava la manifestació: **"Exigim l'aclariment de la mort de Mohamed El Azizi"**, els manifestants ens vam dirigir fins on es va trobar el cadàver. Durant el trajecte vam cridar consignes com: **"No a la violència, si a la convivència"**, **"La llei d'estrangeria és una porqueria"**, **"No als assassinats racistes, no a la impunitat"**...

Un cop dissolta la manifestació, l'Assemblea es va reunir i va valorar positivament l'acte. Es va aprovar la proposta de continuar amb la lluita convocant una concentració davant de Governació de la Generalitat de Girona, el dimarts 3 d'octubre.

La concentració va reunir unes 50 persones, malgrat que algunes organitzacions no van complir el compromís de treballar-la i participar-hi (com la coordinadora d'ONG...) Una comissió d'immigrants i organitzacions ens vam reunir amb el Delegat Territorial exigint-li el compromís d'una investigació immediata dels fets i contrastant-la amb la que van presentar els Mossos d'Esquadra. Es va arrencar un compromís verbal del Delegat, però paral·lelament l'Assemblea proposarà actuar com a acció popular per la demanda d'una nova autòpsia.

La mort de Mohamed s'inscriu com una més d'aquelles que per tractar-se d'actes racistes es volen silenciar. Lluita Internacionalista participa a l'Assemblea estenent el manifest i la solidaritat entre les organitzacions polítiques, sindicals, i socials, i a col·lectius d'immigrants per no deixar en silenci aquesta mort. Els fets d'El Ejido i la lluita dels companys immigrants d'aquesta zona és un exemple clarificador contra el racisme i l'explotació. Cal que la classe obrera, autòctona o estrangera, unifiqui les lluites contra l'enemic comú -la burgesia explotadora- i per enterrar la llei d'estrangeria perquè així canviarà la correlació de forces. Cal avançar portant la discussió al terreny de les condicions de vida i treball que pateixen els immigrants.

*Miquel Blanch. Girona.*



Comença a esgotar-se el motor del creixement econòmic

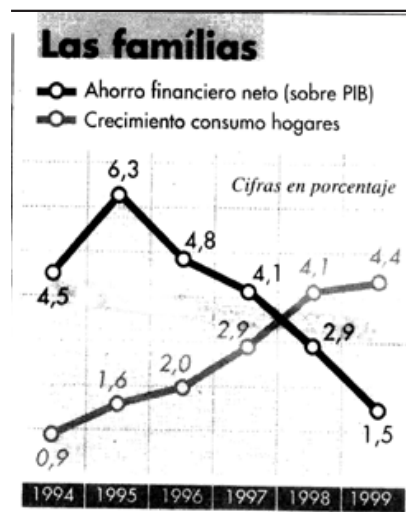
# Nous atacs contra els treballadors

El motor del recent creixement econòmic —el consum interior— comença a estar esgotat. El consum intern, tan de famílies com d'empreses ha crescut aquests darrer anys per sobre de l'augment de la producció. Això ha estat possible en primer lloc perquè s'ha reduït a valors mínims l'estalvi familiar a un 1'5% mentre fa només cinc anys estava al voltant del 6%. En segon lloc perquè la gent i les empreses s'han endeutat de forma considerable, arribant només el crèdit familiar aquest passat any al 47% del PIB, al punt que el Banc d'Espanya advertia que s'havia superat el nivell acceptable de risc i amb aquest endeutament no hi havia capacitat de respondre possibles impagats en cas de crisi. La gent es va creure allò de que "Espanyavabien" i es va convença que, malgrat no hi hagués un augment real del poder adquisitiu dels sous, hi havia possibilitat de comprar.

L'any passat, mentre els treballadors veien perdre unes dècimes del seu poder de compra, els beneficis s'enfilaven pels núbols (per exemple amb un augment del 28% del beneficis l'any passat per les empreses que cotitzen en borsa). Per a ells sí que les coses anaven bé!. Tan bé que es van permetre augment de preus sustancials per guanyar més aprofitant l'augment de la demanda. Aquesta situació ha tingut com a conseqüència que la inflació, és a dir l'augment de preus, es desbordés el darrer any i encara més el present, superant totes les previsions del Govern —previsió del 2% pel 2.000, i està en el 3'6% la mitjana dels

darrers 12 mesos—, i aquest encariment de preus encara ha provocat una pèrdua de capacitat de competir amb els altres productors de fora l'Estat, a més d'una nova pèrdua de poder adquisitiu de treballadors que no tenen la clàusula de revisió en el seu conveni.

Tampoc la capacitat de l'economia espanyola a vendre més a fora pinta bé, aquesta podria ser un recurs per a mantenir l'augment de la producció ara que minva la demanda interna, doncs la balança comercial, que mesura les exportacions respecte de les importacions ha tornat a batre un nou rècord, en benefici està clar de les importacions, que no deixen de créixer. Aquesta situació només es compensa parcialment des del punt de vista contable per les entrades del turisme. Resumint, aprofitant la conjuntura els empresaris s'han omplert les  
.../...



## Mobilitzacions contra l'encariment del gasoil

Pagesos, pescadors, transportistes, ramaders, taxistes... s'han alçat contra l'augment del preu dels carburants. Les mobilitzacions s'estenen per tota Europa i han amenaçat l'abastiment de combustible, la distribució de mercaderies, i el tall d'autopistes i carreteres. A l'Estat Espanyol el Govern ha combinat la negociació amb els sectors més propers i la repressió. Però les mobilitzacions continuen.

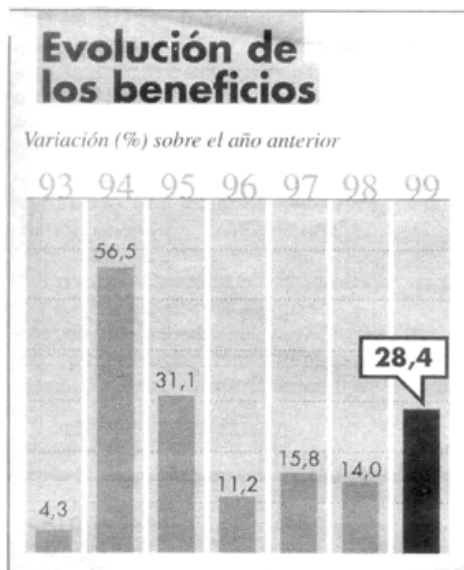
L'augment del preu ha estat la gota que ha fet vessar el got de tots aquests sectors. Són les conseqüències de la globalització, al servei de les gran multinacionals que colpegen els sectors de la petita burgesia de la ciutat i el camp. Així Repsol o qualsevol dels altres pops energètics anunciaven beneficis rècords aquest any mentre pujava el preu d'aquest article de primera necessitat, mentre els preus dels productes del sector primari estan amenaçats per importacions a molt baix preu.

Des d'aquestes pàgines donem el suport a la lluita dels pagesos i pescadors contra els preus del gasoil, malgrat les reivindicacions d'aquests sectors mobilitzats no es dirigeixen al fons real del problema, sinó a la solució que per a ells pot ser més assequible: demanar al Govern un preu més barat amb una reducció d'impostos sobre els carburants per a professionals. Els dos problemes claus per a nosaltres són: 1, exigir del Govern una intervenció de preus dels carburants que impedeixi que les multinacionals facin l'agost mentre s'arruïnen els qui els compren, i 2, denunciar la política impulsada pel Govern d'impostos indirectes, és a dir aplicats al consum, a canvi d'una política d'impostos directes que permeti que paguin més del que tenen.

.../...

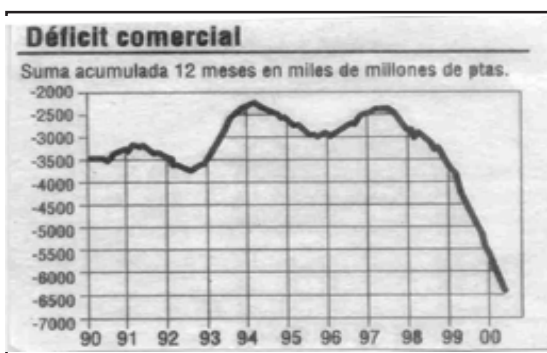
butxaques mentre els treballadors tot just si podien mantenir el poder de compra, endeutant-se a l'espera d'un futur millor que Aznar li augurava. Aquest període de creixement econòmic tampoc ha servit per consolidar llocs de treball, al contrari s'han facilitat tots els mecanismes de precarització i acomiadament que també ha repercutit en l'augment dels beneficis patronals, per la qual cosa els llocs de treballs són molt més inestables davant una crisi.

## I ara?



La patronal, que veu que els beneficis rècords d'aquests anys poden minvar-, ja ha exigint al PP que utilitzi la seva majoria absoluta per donar una nova volta a la desregulació laboral (abaratiment de l'acomiadament fins el 20 dies), retall de cotitzacions empresarials a la Seguretat Social, noves privatitzacions d'empreses rentables, i nous retalls de les prestacions socials (començant per les pensions). El ministre de Treball Juan Carlos Aparicio demanà un acord entre sindicats i patronal sobre una nova Reforma Laboral, sino el Govern l'impulsaria amb la seva majoria parlamentària a principis del 2001. Els objectius segons ell estarien "nous tipus de contractes laborals" (referència implícita als fixos amb 20 dies en cas d'acomiadament) i "mesures que facilitin la mobilitat geogràfica".

El govern, que com en el cas de la lluita contra l'augment del preu dels carburants es nega a intervenir els preus i els beneficis empresarials, que són els veritables responsables de l'encariment dels preus, però vol utilitzar "la lluita contra la inflació" com un element d'atac als sous dels treballadors. El 2% d'inflació previst pel Govern en els Pressupostos Generals pel proper any és només una referència política, doncs ningú el creu viable, però com diu



Montoro al presentar els Pressupostos "empresaris i sindicats han de prendre aquesta dada com a punt de referència perquè la lluita contra la inflació es una responsabilitat de tots".

La tardor ha començat amb la lluita de pagesos, pescadors, ramaders, transportistes, taxistes, conductors d'ambulàncies ... contra l'augment del gasoil. Motius sobren per exigir una reactivació de les mobilitzacions a les direccions sindicals que han permès tot i més al senyor Aznar aquests darrers quatre anys. La defensa del poder adquisitiu dels sous contra el 2%, la introducció de la clàusula de revisió, aturar la nova Reforma Laboral, la lluita contra les privatitzacions que encara queden per fer... hi ha motius sobrants per exigir l'inici de mobilitzacions ara que comencen a discutir els Pressupostos.

Josep Lluís del Alcázar

## Dèficit zero, per a qui?

El 23 de febrer el president del Govern, José María Aznar, va aprofitar l'assemblea de la CEOE per assegurar als empresaris que estava disposat a fer tot el que calgués per "estabilitzar i estendre" l'actual període de creixement econòmic, a través de dues estratègies: la realització de profundes reformes a l'economia i la lluita contra el dèficit pressupostari.

- Respecte a la primera sèrie de mesures ja se'n van avançar la primavera passada: un nou paquet de mesures liberalitzadores de l'economia, per fomentar la competència i reduir els preus en els sectors energètics, junt a mesures de recolzament a l'estalvi. En la mateixa assemblea, el president va plantejar la «necessària reforma permanent del mercat de treball, i la modernització de la protecció social».

- Respecte a «la lluita contra el dèficit pressupostari», veiem que es planteja en els PGE de l'any 2001 l'objectiu de **dèficit zero**, és a dir la diferència entre els ingressos pressupostats i les despeses és zero. A més el govern va aprovar en el Consell de Ministres del 6/10 un avantprojecte de llei d'estabilitat pressupostària pel qual, a partir del 2002, l'Administració Pública, no podrà gastar més del que recapta.

Volríem fer una breu valoració sobre què signifiquen aquests dos eixos i la relació entre els dos.

- En relació a les mesures liberalitzadores ->«que el mercat actui»- hem d'assenyalar que al senyor Aznar no li estan sortint els comptes i així davant d'aquest objectiu de *reduir els preus en els sectors energètics* observem que la factura energètica ha passat de suposar el 1'7% del PIB (període 91-97) a estar en el 3% del PIB (període 99-2000). Cal recordar que la pujada del preu del petroli està significat l'elevació dels costos interns de producció i el nivell general de preus. Ambdues coses signifiquen un increment de la inflació i un empobriment de les economies afectades.

Exemples dels efectes immediats els estem pagant ja: pujada de la gasolina, i gasoil, del butà (un 17%),

(segueix a pàg. 10)



# Euskadi: ofensiva del govern central

**La iniciativa política a Euskadi la té el Govern Central, és a dir, el règim. Per primer cop el PP, amb el suport lamentable del PSE-PSOE i de la direcció sindical d'UGT, va convocar a desenes de milers de persones a la manifestació del 23 de setembre a Sant Sebastià, convocatòria directament de suport del règim, a la Constitució i l'Estatut. La contramanifestació d'HB del mateix dia, a Zarauz, va ser poc nombrosa. Al dia següent desenes de milers participaven de la concentració del PNB en el dia d'aquest Partit, però l'acte tenia un marcat sentit defensiu.**

L'ofensiva centralista continuà amb la presentació de les mocions de censura contra el Govern autonòmic. No tenien possibilitat de fer caure Ibarretxe malgrat guanyaven la votació per 32 a 29, però demostraven el decantament del PSE/PSOE a formar bloc amb el PP, allunyant-se d'un acord amb el PNB. La situació del Govern d'Ajuria Enea és de paràlisi: l'oposició no pot fer caure el Govern PNB-EA, però aquest no té la majoria per governar. El PNB es resisteix a la convocatòria d'eleccions, conscient que totes les enquestes li auguren uns resultats pitjors i la pèrdua del Govern. L'oposició en tindria prou en repetir els resultats anteriors per poder formar govern, està clar que això seria possible si HB continués amb la seva política de no participar al Parlament i cas de que el PSOE estigués disposat a donar suport a un *lehendakari* del PP. Mentre les relacions PNB amb EH/ HB empitjoren amb l'amenaça del primer de convocar la *Udalbitza*, l'Assemblea de Municipis excloent EH.

ETA afirma que no té por a un *lehendakari* del PP. Semblaria que aquest fet, que polaritzaria a l'extrem la situació política a Euskadi, podria ajudar a consolidar la lluita radical. Nosaltres no creiem que per al poble basc sigui millor aquesta polarització, sempre hem rebutjat allò de que "contra la dictadura lluitàvem millor" però creiem que l'element determinant de la situació política no seria el fet de veure Major Oreja de *lehendakari*, sinó que seria el reflex del creixement d'un moviment monàrquic a Euskadi. Aquesta sí seria una dada molt negativa per a la lluita per la llibertat del poble basc. I és contra aquesta consolidació del bloc constitucionalista, que es gira contra el dret dels pobles, que cal tenir una política, en particular davant la presència en el bloc de sectors treballadors dins i fora d'Euskadi. I responsables d'aquest fet són les direccions de PSOE i IU que a tot l'Estat posen com a

principal problema a ETA, però també la demencial i nefasta política d'accions d'ETA, que dona ales al PP.

## El paquet repressiu o "tots són sospitosos"

Però l'ofensiva política és combinada amb la repressiva. A les detencions als dos costats de la frontera, cal afegir les detencions ordenades per Garzón contra EKIN, i més enllà l'encausament contra AEK (Coordinadora d'Alfabetització i Euskaldunització) acusat de finançar ETA i EKIN, una associació decisiva en l'extensió de l'euskera.

Ara el Consell de Ministres del Govern central acaba d'aprovar noves mesures "contra el terrorisme", entre elles la Reforma del Codi del Menor, amb la baixa penal als 16 anys dels delictes de "violència urbana", amb l'extensió de l'aplicació de la legislació antiterrorista contra qui defensi o "justifiqui" les accions armades, la intervenció de l'Audiència Nacional per a tots els delictes de *kale borroka*, l'ampliació dels períodes d'inhabilitació per a càrrecs... Està clar que el Govern –que manté aquestes mesures malgrat el dictamen del Consell General del Poder Judicial que les qüestionava- està disposat a atacar frontalment tot el moviment polític que dona suport ETA, però més enllà i sota l'epígraf "justificació" podria processar tothom qui no s'alinei en el bloc monàrquic.

Aquesta legislació té també altres aplicacions, com és la repressió contra els moviments de joventut: moviments com els anti-globalització, els okupes, o l'antifeixiste, podrien ser immediatament declarats "terroristes". Aquestes mesures són una amenaça també contra els treballadors que es mobilitzin per les seves reivindicacions. És per això que cal la més àmplia mobilització per aturar-les.

---

## Moltes notícies, mala informació

Les accions d'ETA, unides a la utilització que en fan els mitjans de comunicació, així com la posició de les principals organitzacions d'esquerra (PSOE, IU, CCOO, UGT) alineant-se darrera el govern, han impactat des de fa temps en la mentalitat de molts treballadors de tot l'Estat (inclòs el País Basc) en el sentit de creure que el principal problema és ETA i les seves accions. Però aquesta opinió és molt equivocada. Certament les accions d'ETA són demencials i nefastes, i no hi poden haver ambigüitats per rebutjar aquesta política per ser contrària a la unitat dels treballadors i la lluita dels pobles. Però no podem confondre el que és una reacció nefasta i equivocada del que és el problema de fons: la font de la violència principal i origen del conflicte, que no és altre que la negativa del règim a permetre que el poble basc pugui decidir el seu futur, el dret a

.../...

l'autodeterminació. Tenen dret els bascos a decidir lliurement els seu futur? Aquesta és la primera consideració a la qual cal respondre. El principal responsable de la situació de violència que es viu a Euskadi és el règim i la seva Constitució que nega aquest dret democràtic. Posar a ETA com a principal problema és mantenir Euskadi sotmès i fer perdurar la situació que genera la violència.

Els treballadors no poden tenir altre interès que

cercar la més àmplia unitat sense diferenciacions de nacionalitats ni de cap altra mena, però la lluita per aquesta unitat no pot donar l'esquena a la defensa de la llibertat dels pobles. La nostra lluita és per un món sense fronteres, per l'internacionalisme, però el camí cap a aquest objectiu es construeix amb la defensa de la llibertat dels pobles. Només si la classe obrera basca i de tot l'Estat pren la lluita per la llibertat dels pobles, i del basc en primer lloc, serà possible unificar les lluites i superar l'actual direcció d'HB i ETA que porten al desastre i al reforçament del règim monàrquic.

(ve de la pàg. 10)

mobilització dels sectors del transport, agricultors i pescadors amb l'objectiu de o bé disminuir el preu o reduir la càrrega fiscal a aquests sectors.

Està clar que la pregunta és: serà possible anul·lar l'empobriment derivat de la pujada de l'energia en tots i cadascun dels agents econòmics?. La nostra resposta és que **no** i pel que veiem el govern està optant per reduir aquest efecte en la patronal (ajudes a la patronal del transport, impuls de les fusions de les elèctriques

per a generar plusvàlues, concessió de les llicències d'UMTS...) i per empitjorar-lo en la classe treballadora (manteniment de l'objectiu inflacionari al voltant al 2%, la qual cosa implica una pujada de les pensions i del salari de les empreses públiques també del 2%).

En la mateixa Assemblea de la CEOE a la qual ens referim al principi, Aznar va deixar clar

que no està disposat a estendre la despesa social de la manera que volen els sindicats, com l'ampliació de la cobertura de l'atur.

Aquesta obsessió per controlar la despesa, no la manifesta el govern per igual a l'hora d'obtenir ingressos i l'escàndol l'hem vist amb la concessió de les llicències de l'anomenada telefonia mòbil de tercera generació (UMTS), per les que l'Estat va obtenir 86.000 milions de ptes. mentre l'Estat alemany va ingressar 8'4 bilions (quasi 10 vegades més) o el britànic 6'5 bilions. Xifres aquestes que converteixen en xavalla i regal als seus amics el que s'ha obtingut aquí, ja que amb el criteri d'alemanys i britànics haguessin pogut recaptar de 4,5 a 5 bilions

I és que clar, obsessionat pel **dèficit zero** el senyor Aznar s'ha negat a tenir superàvit, o per exemple a consolidar la protecció social, i engreixar el Fons de

Reserva de la Seguretat Social per garantir les prestacions quan el cicle econòmic no sigui tan bo.

- En relació al dèficit zero o equilibri pressupostari, hem d'assenyalar que en els últims 20 anys el sector públic ha acumulat un deute de 60 bilions de pessetes (1 de RTVE) i que el Pacte d'Estabilitat i Creixement, embrió de la Unió Monetària Europea, plantejava l'establir el dèficit zero en termes estructurals i ajustar a la baixa el nivell de despesa. Però, a l'entorn europeu es partia d'unes infraestructures públiques i d'un nivell de benestar molt per sobre de les espanyoles, com és possible que arribem ja a aquest objectiu, quan no hem arribat ni de lluny al benestar i les infraestructures d'aquells, i a més l'eliminació del dèficit pressupostari no es fa en cap país europeu ni és exigit fins el 2002? Si partim des de més avall, el més lògic és haver-ho aconseguit més tard. Però l'estadista senyor Aznar vol marcar pit a les cimeres de caps d'estat i per això obliga els senyors Montoro i Rato a fer el que sigui per a que la resta doni zero.

- L'objectiu és que la diferència sigui **zero** entre **ingressos** (IRPF-27'8%, IVA-29'5%, impostos indirectes -44'6% -sobre els carburants o l'alcohol,.. - impost de societats 14'8%, taxes, privatitzacions,... 11'2%) i les **despeses** (despeses socials, transferències a les CCAA i ajuntaments, inversió -obres públiques,...- pagament d'interessos, funcionament de l'administració...) Però aquesta resta té trampa perquè s'alteren els conceptes del minuend i del subtrahend. Veiem

- No importa que la inflació inter-annual sigui ja del 3'7 %, per al 2001 «ha de ser del 2%», no importa que perdem poder adquisitiu, «la pujada de pensions i salaris no ha de ser superior al 2%», no importa que pugui el petroli: es puja la gasolina i la bombona de butà en 194 pts.,

- No importa que puguem obtenir més ingressos mitjançant la telefonia d'UMTS, regalem-la als nostres amics no sigui que ens desequilibri el minuend dels pressupostos i si després cal pujar els ingressos, doncs que ho faci l'IRPF dels assalariats (5% d'increment en dos anys)

En definitiva l'obsessió pel **dèficit zero** implicarà una major pressió fiscal sobre les rendes de treball (IRPF), una contenció de la despesa social: pensions, sanitat, educació i inversió en obres de caràcter públic-social i una continuïtat en la política de privatitzacions.

Davant d'aquest programa econòmic només hi ha una medicina: **la mobilització de la classe treballadora** i si volen dèficit zero, els podem ensenyar com aconseguir **superàvit**: increment fiscal sobre les rendes de capital i sobre els grans pops financers i especulatiu (banca, telecomunicacions i constructors)

José Manuel Rubio



## Conveni de Telemàrketing

# Per un conveni digne!

La negociació d'aquest conveni es produeix en un context econòmic en el qual la patronal tractarà, sobretot, de seguir mantenint els seus alts beneficis fruit de la desregulació i les reconversions que s'han produït en el sector de telecomunicacions i de la banca al llarg d'aquests darrers anys.

La situació laboral dels treballadors d'aquest sector de telemàrketing (es calcula que en som uns 40.000) és un exemple clar de l'aplicació de l'atac del govern a les condicions laborals del conjunt dels treballadors. Aquest atac es regula en el conveni.

Amb uns salaris mínims: tres vegades per sota d'un treballador de banca o telecomunicació; amb una precarietat laboral escandalosa (Atento només 120 treballadors fixos a tot l'Estat Espanyol sobre una plantilla de més de 10.000); amb l'aplicació de la contractació que en alguns casos arriba a ser de 1.000 contractes al mes; amb distribució irregular de les jornades que recullen la possibilitat de treballar fins a 14 dies seguits, així com fer 10 hores un dia, un altre 4... fins un total de 54 a la setmana; on l'antiguitat no es paga perquè va desaparèixer del conveni; on serveis de l'Administració pública, com el 010 de l'Ajuntament de Madrid o el 061 de l'INSALUD surten a concurs sense garantir que l'empresa que el guanyi mantindrà les condicions dels treballadors (aquest exemple l'hem viscut fa poc en el 061 de Madrid); amb el reconeixement del pagament per hores que implica directament la reducció de jornada amb reducció de salari (generalment encara que el conveni recull una jornada màxima anual de 1780 hores-39 hores setmanals- una gran part dels treballadors en fan 32 o 35).

Tot això és només una mostra de la problemàtica del sector -regulat en conveni-, prou il·lustrativa com per entendre el boom que va tenir lloc ara fa 4 o 5 anys, encara que el naixement d'aquesta activitat se situa a finals dels 80 principis dels 90.

Per tot això la defensa d'aquest segon conveni, que no serà fàcil, ha de passar per:

**La defensa de l'estabilitat del treball**, garantint al menys entre el 50 o 60% de llocs de treball fix a les plantilles (actualment la precarietat supera el 90%), eliminant clàusules del conveni com la que permet la «extinció del contracte d'obra o servei per disminució de l'obra o servei contractat»(art.14) deixant en mans de la patronal quan acomiada i permetent-los ajustar els seus plans de producció fins i tot setmanalment, per la desaparició del conveni de la contractació verbal (actualment recollit al conveni fins a 28 dies) . Introduint una clàusula de subrogació que obligui a les empreses a mantenir a tots els treballadors i les seves condicions de treball.

**La defensa de salaris dignes** que intenti escurçar les diferències amb els treballadors que estant a banca o telecomunicacions guanyen 3 vegades més. Perquè l'exigència de "a igual treball igual salari" –

malgrat sigui una tasca de molts anys- ha de ser el nostre objectiu. Reclamant que el plus d'experiència (les engrunes que van deixar a canvi de la pèrdua del plus d'antiguitat) el fem extensible a tots els treballadors, que no sigui una quantitat fixa sinó que s'incrementi cada dos o tres anys. Eliminant el pagament per hores junt amb la defensa de les 35 hores en còmput setmanal i amb el mateix salari. I això íntimament unit a la necessitat d'exigir **La desaparició de la distribució irregular de les jornades** .

Som conscients que aquestes reivindicacions toquen el cor dels plans, no només de la patronal del sector sinó també del govern, i de que l'únic camí que ens permetrà defensar-les serà la nostra capacitat d'organització i de lluita, malgrat que els sindicats que van avalar el conveni que ens regula segueixen mantenint una política de desmobilització i acords de «calma social» amb el govern.

Per això la lluita serà doble: dins d'aquests sindicats per defensar els nostres interessos, i tots junts contra la patronal per dignificar el nostre sector.

*Maira. Delegada Sindical de CCOO. CATSA, Madrid.*



SINDICAL

## Ensenyament Públic. Catalunya

# 800 professors interins menys!!!

**El Departament d'Ensenyament ha contractat aquest curs uns 800 professors menys que l'anterior. Encara que legalment no podem parlar d'un acomiadament, ja que el professorat interí és contractat cada any, sí que ho representa en la realitat.**

El professorat interí ha patit les conseqüències de la política que, en matèria de recursos humans, està portant el Govern de la Generalitat i respon a una disminució de recursos destinats a cobrir necessitats socials com és l'educació en els centres públics.

Les causes que han portat a aquesta situació són diverses:

Ø Una disminució del nombre d'aules d'ensenyament públic, que s'acompanya d'un increment idèntic de les aules obertes d'ensenyament privat i, especialment, concertat.

Ø Una aplicació restrictiva de l'acord de plantilles. S'ha passat de comptabilitzar les hores necessàries de cadascuna de les matèries (català, castellà, matemàtiques, ciències socials, ciències naturals...) a comptabilitzar-les per àmbits (sociolingüístic, científic-tecnològic). Abans amb 9 hores d'una matèria ja representava un professor d'aquesta, ara completa amb hores d'altres matèries, el que representa de manera general pèrdua de professorat en els centres.

Ø Canvis en la distribució de les hores dels cicles formatius que han passat de repartir-se entre 30 setmanes a 35 setmanes, a més de disminució d'hores per coordinació i manteniment de tallers.

La conseqüència és que s'ha desencadenat un veritable efecte dominó on l'última fitxa, el professorat interí, ha estat la víctima.

A més, el Departament d'Ensenyament ha modificat el criteri per adjudicar plaça al professorat interí amb una major valoració de l'especialitat per sobre del temps

treballat, a la vegada que ha incrementat el marge d'autonomia dels directors per a "triar" els interins a contractar i, de conjunt un ampli sector de nomenacions a dit. Elements aquests que han portat la CGT a impugnar els nomenaments.

La resposta a aquesta situació per part del professorat directament afectat ha estat més la d'una batalla per la modificació dels criteris i recuperar "els interins vells", els seu estatus, que per una ferma protesta en contra de la política del Govern de la Generalitat que ens ha portat a aquesta situació. Malgrat això, el cert és que aquest curs no ha començat amb la calma que volia el Departament, i que, encara que amb oscil·lacions, i una política sindical de CCOO i USTEC que venien constantment a "justificar" l'Administració, han aparegut els primers indicis d'una lluita al sector, en un moment en que, si mirem l'Estat, trobarem que per primera vegada, la força dels interins arriba a un cim: el de 70.000 professors interins/substituts/contractats. Aquesta xifra, que li dona una força objectiva al que puguin arribar a imposar, cal que vingui acompanyada per la resta del professorat contra l'actual política del Departament d'Ensenyament aquí i la del Ministerio arreu, amb l'eix de defensa de l'educació pública i, com a part intrínseca a aquesta, la defensa de l'estabilitat laboral del professorat.

Referent a aquest darrer aspecte, el proper dimecres 18 d'octubre hi haurà una concentració a les 18h a la plaça de Sant Jaume, on cal la participació de tothom.

*Anna Morelló. Afiliada a CGT. Prof. Secundària.*

## La policia del governador Roriz assassina un sindicalista

# OS TRABALHADORES CHORAM MAIS UMA MORTE

Sota aquest títol –Els treballadors ploren una mort més-, els companys del nostre partit germà, el PSTU de Brasil, ens fan arribar el següent text:

“El sindicalista i militant del PSTU, Gildo da Silva Rocha, va ser brutalment assassinat per la policia del Districte Federal –DF-, quan participava en les activitats de la vaga del seu sector. Repetint-se els tràgics esdeveniments de la vaga de Novacap en el quals un treballador va ser assassinat, la policia de Roriz mata ara un sindicalista i en fereix de bala un altre.

Demà hi haurà un acte durant l'enterrament del sindicalista i tot el moviment sindical *cutista* –de la CUT-, junt amb els treballadors públics de Brasília, realitzaran una gran manifestació davant la seu del govern el proper dijous 11.

Els sindiclaistes, la CUT, els partits polítics i entitats democràtiques, reunits a la nit d'avui en el DF, exigim investigació independent del govern de DF i càstig als assassins.

El PSTU presentarà una sol·licitud d'intervenció en el DF i l'*impeachment* de Roriz.”

*Partido Socialista dos Trabalhadores Unificado – PSTU Secció brasilera de la LIT-ci. 6-10-00*

Nosaltres afegim un crit que no és de comiat sinó un compromís amb tots els nostres companys caiguts:

**Ajuntament de Barcelona**

# Judici als Bombers municipals

Des del mes de setembre s'estan realitzant els judicis contra companys bombers. Els responsables municipals envien els seus treballadors als tribunals, en lloc de resoldre els problemes amb ells des d'una perspectiva d'esquerres com correspondria a un equip de govern que gestiona l'Ajuntament gràcies als treballadors de Barcelona, entre ells treballadors municipals com els sancionats. Uns sancionats que ho són per reivindicar el seu dret a la salut laboral (recordem els brots de sarna) i amb això la seguretat d'aquesta ciutat.

A data d'avui quan s'escriu aquest article, no podem parlar de victòria dels treballadors: la resposta al primer judici és en contra de la demanda del primer enjudiciat, el company sancionat per 6 mesos, confirmant-se una vegada més el caire conservador del sistema. No és producte de la casualitat aquest resultat, així com el de molts altres tribunals laborals o penals, on els resultats en la majoria dels casos no ens estan afavorint a nosaltres, la població treballadora o més desfavorida (només cal llegir els diaris). Això és el reflex d'un govern del PP, que governa amb el consens de tots els altres partits parlamentaris, fins i tot amb els que haurien d'estar al capdavant de les nostres reivindicacions, els sindicats majoritaris, amb una més gran responsabilitat per a exigir en aquest cas la retirada de les sancions a treballadors afiliats i



sindicalistes en la seva majoria a CCOO. Amb això l'Ajuntament castiga i intenta una acció exemplar contra els drets sindicals, entre ells el dret a la mobilització per les nostres reivindicacions, a la lluita per un conveni, amb la política de la por.

Els sindicats CCOO i UGT han d'enfrontar-se obertament a aquestes polítiques a través de l'exigència de la retirada de les sancions amb la pressió de tot el sindicat al carrer, exigència a tots els partits d'esquerres d'aquest consistori perquè demanin la retirada de les sancions i exigència d'una política de relacions laborals d'esquerres.

Els companys estan complint les sancions, un de sis mesos i un altre de dos anys. Avui estan sense feina ni sou, cal recolzar-los també participant en la caixa de resistència: compreu bons d'ajuda de 500 pessetes que us vendrem sindicalistes de CCOO.

*Marga Olalla*

## **CCOO i els locals sindicals de Girona**

# ***Reservat el dret d'admissió?!***

La situació interna a CCOO de Girona pren una direcció sindical perillosa arrel del no reconeixement per part de la majoria sindical –oficialista i part del sector crític– dels resultats del 3r Congrés de la Intercomarcal, on la llista alternativa presentada va obtenir el 22% de representació.

Aquesta dinàmica continua, posant pals a la roda als companys/es de la llista d'oposició per exercir el treball en el marc sindical, ara ja no només afecta al dret a la llibertat d'expressió sinó al de reunir-se. L'últim fet que s'ha produït ha estat un "atemptat" contra el dret de reunir-se sindicalistes a la sala d'actes dels locals sindicals per celebrar una reunió sobre temes com ara la negociació col·lectiva, les ETTs, la immigració... La sol·licitud formulada per membres de l'executiva de la llista d'oposició per demanar la sala, amb el temps suficient, va ser denegada per la direcció al·legant que era un treball fraccional i que, així, es potenciava la destrucció del sindicat, a més de fer-los acusacions falses. Els treballadors que vam esperar a baix per reunir-nos vam haver de marxar sense poder celebrar la reunió. Aquest mètode d'actuació que està prenent la direcció del sindicat, d'aplicar mesures burocràtiques del tipus "qui no estigui amb mi, està en contra meva", és denunciable i ens recorda el temps que els treballadors/es havien de reunir-se en la clandestinitat per desenvolupar la seva política sindical. Exigim que els treballadors/es tinguem el dret d'expressar-nos i reunir-nos en el marc dels locals sindicals, gaudir d'aquests espais guanyats democràticament entre tots/es i que han de servir per enriquir el debat plural que CCOO té per davant. Volem unes CCOO obertes i democràtiques, volem una política decidida de construcció del sindicat que faci seva aquesta eina que ha de ser CCOO i recuperar-les per un veritable sindicalisme de classe.

*Jordi- Girona*

# Praga 2000, una proposta de lluita

Amb motiu de la 55ena Cimera del BM i del FMI a Praga, milers de persones d'arreu del món ens reunirem durant 4 dies amb banderes diferents per teixir una resposta global a tot el procés de Globalització que, tant al Nord com al Sud, ens imposen unes poques multinacionals i alguns individus a través de polítiques neoliberals i de mesures i models econòmics i socials en el marc d'un reajustament estructural assassí, dissenyat per homogeneïtzar, escanyar la majoria i parir dictadures i "no ningús".

Podem fer una lectura romàntica, obligada, de cada dia i de cada acció organitzada i viscuda a Praga com a integrants d'un moviment internacional i real de desobediència i resistència civil (...). Mapes, columnes (grogas, blava i rosa), tàctiques, posicions, màscares, banderes, trompetes... (...). L'estratègia era clara. L'enemic estava ubicat i els objectius repartits. Tres bloquejos principals, tres més de secundaris i dos fronts, el nord i el Sud. En conèixer les condicions en què havíem d'impedir que els i les delegades sortíssin del Centre de Congressos vaig pensar que no comptàvem amb el volum suficient de gent, però això no importava aleshores (...).

Però parlem de l'Assemblea com a articulació de tota la moguda. Tots els processos organitzatius i decisoris es donaven en assemblea, de forma horitzontal, però condicionada per elements com el plurilingüisme, la multitud que la integràvem, la disposició, la transmissió i la traducció de la informació i els fràgils canals de comunicació. Vam estipular gestos significatius que ens facilitaven el diàleg i la discussió, tot i això, després de tot un dia d'enfrontaments directes les posicions davant les respostes dels grups a la violència desproporcionada dels dispositius policials generava diferències importants. També la desinformació i altres elements personals impedien articular una acció global per tal de respondre davant les massives detencions sobretot d'activistes txeques i davant la terrible Campanya de criminalització i tortura dels i les companyes detingudes. Qualsevol concentració i manifestació era durament reprimida i dispersada i l'ocupació policial per tota la ciutat impedia aconseguir la pressió necessària per tal de moure les instàncies i autoritats pertinents amb el tema antirepressiu dels/les preses.

Vam viure les darreres hores amb cert desconcert davant la festa generalitzada en saber que la Cimera es donava per acabada aquell mateix dia, però la situació pel que feia als detinguts i detingudes era insostenible: la informació sobre el seu número i les condicions eren nul·les o confuses i l'ambaixador no va moure ni un dit fins que el nombre de detinguts/des de l'Estat Espanyol va augmentar a 84 persones després de la Concentració davant del Ministeri d'Interior.

Actualment segueix la campanya de criminalització a Txèquia, sobretot envers els activistes del país, i arreu del món. Però el Moviment de Resistència Global segueix creixent arran d'aquesta,

no l'única, proposta de lluita que s'enforteix a través dels moviments locals i de les accions contínues, que tot i la repressió i el control social que vivim en forma de Llei d'Estrangeria, de reformes de llei antiterroristes, detencions aleatòries, intimidació policial i agressions feixistes en totes les seves formes... constitueixen una ofensiva anticapitalista i una alternativa al Nord i al Sud.

*Neus Gómez.*

**Col·lectiu de dones les Goges.**

## Culpables d'antifeixisme

(...) després de les càrreges i detencions indiscriminades practicades per la policia contra les protestes antifeixistes, va arribar el judici contra els detinguts l'any 1998, condemnats tot i les contradiccions policials i els testimonis de la defensa; i el passat 15 de setembre, el jutge del Penal nº 13 de Barcelona va ordenar l'ingrés a presó de tres dels set condemnats (el David, el Jordi i el Carles), a pesar de que la pena és de 18 mesos. La raó d'aquesta decisió és l'existència d'antecedents penals per insubmissió, el que jurídicament obliga la seva entrada en un centre penitenciari. Ràpidament, diferents col·lectius i entitats, entre les que n'hi ha algunes de Sants i Hostafrancs, van començar a organitzar una campanya de solidaritat per tal d'evitar l'empresonament. Aquesta campanya va constar de dos vessants, per una banda es tracta de pressionar diferents institucions per tal que demanin l'indult al Consell de Ministres. (...)

Per ara tots els grups parlamentaris catalans, excepte el PP, i diferents ajuntaments com els de Vilafranca, Ribes del Garraf, Arbúcies o Masquefa ja s'han posicionat en aquest sentit. L'altra part de la campanya està basada en la denúncia social d'aquests fets, recollint signatures, suport d'entitats i sortint al carrer per tal que la societat sigui conscient del que significa que tres joves puguin perdre la seva llibertat pel delictes de ser antifeixistes i antimilitaristes. (...)

Tot i que el jutge encara no ha assenyalat un dia d'entrada a presó, tampoc no n'ha dictat la suspensió, i és per això que es mantenen les concentracions davant dels districtes i ajuntaments tots els divendres a les set hores de la tarda. Les últimes notícies indiquen que, en vista de la resposta que hi ha hagut (sobretot les mocions per l'indult), el jutge no dictarà ordre d'ingrés. Mentrestant, es continua demanant a totes les entitats (...) que donin el seu recolzament (...).

*Extrets de La Burxa nº 31 Octubre 2000, pàg 3.*

Brutal repressió israeliana:

# NEIX UNA NOVA INTIFADA.

Més d'un centenar de morts i milers de ferits són el balanç d'onze dies de repressió de l'exèrcit i la policia israeliana contra els manifestants palestins. L'origen immediat del conflicte cal buscar-lo en la visita del passat 28 de setembre de l'ex ministre de Defensa Ariel Sharon amb 3.000 soldats israelians ocupant l'Esplanada de les Mesquites de Jerusalem, un lloc sagrat pels musulmans. Quin sentit tenia aquella ocupació? Les conseqüències del tot previsible no deixen una altra hipòtesi que es tractés d'una provocació fredament meditada per justificar una escalada repressiva. Recordem que fa poc la retirada unilateral israeliana del sud del Líban, provocà protestes del sector dur de l'exèrcit i del Likud, que reconeixien –com era evident– que la retirada era una derrota de l'exèrcit israelià. Avui amb el primer ministre laborista Barak en minoria en el Parlament, una escalada de confrontació pot afavorir les aspiracions del Likud, el partit de Sharon, contraris als processos de negociacions amb els palestins.

La protesta palestina no s'ha limitat a Gaza i Cisjordània com altres vegades, sinó que s'ha extès als palestins que viuen en territori oficial de l'Estat d'Israel, que van declarar la vaga general i es produïren xocs amb morts a la zona de Galilea. La recuperació de l'esperit de la Intifada i de les mobilitzacions per fer front a exèrcit, policia i colons israelians dominen la situació.

Recordem que la Intifada va ser la mobilització de confrontació permanent contra l'exèrcit d'ocupació que van mantenir els palestins al llarg dels anys 80 i amb un alt grau d'organització provocaren unes despeses i un desgast molt elevat a l'Estat israelià. Va ser aquesta lluita la que va forçar l'Estat sionista a cercar un acord amb la direcció exterior de l'OAP, aleshores a Tunísia. La direcció d'Arafat estava molt aïllada de la revolta interior que mantenia estructures de lluita autònomes, amb un creixent pes d'Hamas, i amb unes finances molt malmeses després del suport d'Arafat a Saddam Husein a la Guerra del Golf, que

van provocar el tall de les línies de financiació que provenien d'estats àrabs.

Aprofitant la debilitat d'Arafat els israelians van iniciar negociacions en secret a Oslo, que pretenien aconseguir que Arafat i l'aparell exterior de l'OAP passés a jugar el paper d'ordre públic en els territoris ocupats per Israel, a canvi d'una autonomia limitada

i un futur incert en el qual Arafat assegurava que hi havia un reconeixement a la proclamació de l'Estat Palestí amb la retirada d'Israel del territori de Gaza, Cisjordània i Jerusalem Oriental. Israel exigia a Arafat i l'OAP el reconeixement de l'Estat d'Israel. És per això que la proclamació de l'Estat Palestí, encara que fos en una petita i pobra zona de Palestina, sense recursos i condemnada a la misèria, ha estat la bandera d'Arafat per justificar fins i tot la repressió policial contra altres sectors polítics palestins.

El deteriorament aquests anys de la direcció d'Arafat ha continuat sent notable. S'han aixecat acusacions de despotisme, de corrupció, ... i el més

important ... no arribaven mai els compromisos de retirada de les tropes israelianes i l'alliberament dels presos. Les promeses d'un Estat palestí s'han anat esvaïnt sota la realitat de la repressió quotidiana i la política de fets consumats del Govern de torn, que continuava enderrocant vivendes palestines i permetent l'expansió dels assentaments de colons. La situació a inicis de l'estiu era insostenible. La retirada militar del sud del Líban havia obert una escletxa de llum del ja no invencible exèrcit israelià, era la seva primera derrota. Amb aquest rerafons Arafat va anunciar la proclamació unilateral del 13 de setembre de l'Estat Palestí. El Govern israelià constestà que si ho feia declararia aquests territoris com definitivament integrats a Israel. EUA intervingué i pressionà per



començar converses que evitessin el xoc inevitable. Esculls com la situació de la part oriental de Jerusalem i d'altres van ser insalvables. Però, en el darrer instant les pressions nord-americanes aconseguiren ajornar *sine die* la proclamació de l'Estat Palestí en una sessió

**Ultima hora**

**Girona**

## **Judici a quatre companys**

Al tancament d'aquest diari arriba la citació pel judici a 4 companys -entre ells, una companya de Lluita Internacionalista- arrel de les mobilitzacions i la repressió policial del passat agost a Girona. En el darrer número us en parlàvem. La acusació -plena de falses alegacions- és d'insults i amenaces, en una manifestació on molts d'ells ni hi eren: la antitaurina del 20/8. Es tracta, un cop més d'un intent de reprimir les lluites prenen com a caps de turc a reconeguts activistes del moviment.

De ben segur que es convocaran accions per a defensar-los i ja des d'aquí, la nostra crida i compromís a ser-hi i impulsar tota mena d'iniciatives en aquest sentit.

del Consell Nacional Palestí, en el q u a l s'aixecaren moltes veus en contra. S'apagava a q u e s t a petita encara que insufient llum d'esperança per desfer-se -ni que fos parcialment- d e l'ocupació israeliana. N o m é s faltava la g u s p i r a . Sharon va fer esclatar la situació.

Barak ha a m e n a ç a t que si n o s ' a t u r a

d'immediat la revolta utilitzarà "tots els mitjans de l'exèrcit" per imposar l'ordre. S'ha de constatar que ja ha fet ús dels caces, de míssils, de tancs, ... Què pot ser més que milers de ferits i cent morts armats bàsicament amb pedres? Una operació d'extermini, com la que van viure els territoris palestins que van ser otorgats per a la creació de l'Estat d'Israel a l'acabar la II Guerra Mundial? Es refereix Barak a operacions com aquelles que arrasaven centenars

de pobles sencers, amb massacres brutals que pretenien aterroritzar la gent per que marxés, ...

Cal denunciar la complicitat en tot aquest afer de les potències occidentals, i dels EUA en primer lloc, que financia anualment i arma l'Estat d'Israel des del primer dia de la seva constitució. La darrera resolució del Consell de Seguretat que lleument cridava a la mesura en la repressió del israelians, però que no va ser votada per EUA. n'és un exemple recent. Irak ocupa Kuwait i ve la Guerra del Golf, Israel ocupà fa anys Gaza i Cisjordània i reb ajuda. Israel és com un gran vaixell de guerra al servei de l'imperialisme en territori àrab i així el senten els pobles àrabs. Un Estat fonamentat en el sionisme, en un concepte de raça i religió, una amenaça permanent a la pau i la convivència. És impossible arribar a un pacte de convivència amb el reconeixement mútuu com el que signà Arafat amb l'Estat d'Israel, perquè va contra l'essència mateixa del seu caràcter sionista. No hi ha una sortida democràtica per la zona, per difícil i llunyana que es pugui veure avui, que no passi per l'eliminació de l'Estat sionista, per la reunificació de l'actual Israel, Gaza i Cisjordània -com a mínim- en un Estat Palestí laic i democràtic, en el qual tinguin cabuda tothom qui hi vulgui viure, sense connotacions racials ni religioses, que permeti el retorn dels refugiats de la diàspora.

Però davant la brutal repressió i l'amenaça d'una encara més forta no ens podem quedar de braços creuats. Cal exigir mobilitzacions arreu en suport dels palestins, per la fi de tota repressió, per l'exigència de la retirada incondicional de l'exèrcit israelià dels territoris de Gaza, Cisjordània i Jerusalem oriental, per la llibertat immediata dels empresonats. Perquè l'ofensiva israeliana també s'atura en la resta del món, amb la mobilització de partits i sindicats, exigint un boicot als vaixells israelians que transporten productes comercials, un boicot als productes israelians, ... hi ha molts mecanismes dels quals n'està plena la història del moviment obrer i l'internacionalisme. Callar davant aquesta situació suposa una certa complicitat amb les

**LI**

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fer l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100- 3459-31- 2100220515** (2.000 pessetes si te l'hem d'enviar per correu dins l'Estat espanyol i 2.500 pessetes si l'enviament cal fer-lo fora de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 1500 pessetes i la podeu fer tot posant-se en contacte amb qualsevol militant del grup.

### Suscripció a **Lluita Internacionalista**

Nom i cognoms .....

.....

Adreça .....

Població..... CP.....

Telèfon ..... Idioma en que vols

rebre **Lluita Internacionalista**.....

16

# Aquí ens trobaràs

S. Pere Mitjà, 14, bjos. Barcelona  
Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona  
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona  
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid  
e-mail: [luchaint@retemail.es](mailto:luchaint@retemail.es)

**Tel 93- 310 75 64 - fax 93- 296 68 89**

**LI**